

[Gillstrup]

Fremskridtspartiet har for længst lanceret den etisk begrundede løsning, at vi siger: I intet tilfælde må noget som helst menneske i nogen som helst situation af nogen indkomstandel komme til at betale mere til skattevæsenet, end han får til sig selv af de penge, han har tjent. Med andre ord en topskatteloftsmarginalprocent på 50, og det skal gælde for alle: toldere, kunstnere og andre syndere.

Derimod er den model, som hr. Bernhard Baunsgaard anvender, skattepolitisk særdeles betænkelig. Vi har jo ikke brug for ligefrem at gøre skattelovssamlingen endnu tykkere, hverken med de lovforslag, som her er fremsat, eller de utallige cirkulærer og bekendtgørelser af enkeltafgørelser, som det her vil give anledning til, for at foretage de fornødne afgrænsninger mellem, hvad der nu falder ind under de særegler, som gælder her, og hvad der falder ind under de andre regler, skattelovens såkaldte almindelige regler.

Hr. Helge Sanders forslag om, at man eventuelt kunne placere kunstnerne under virksomhedsskatten, tyder ikke på, at hr. Helge Sander har noget nært og intimt forhold til virksomhedsskatteoven. Det vil jeg da gerne gratulere hr. Helge Sander med, for denne lov er faktisk ikke noget, man ville ønske sin argeste fjende ind under, ej heller at skulle kombinere folk, der har kunstnergemyt, med virksomhedsskatteovens petitessebogholderibestemmelser, hvor vi må forudse, at der kommer et væld af sager om, hvordan man har opgjort tingene for syv år siden osv. De to vil være et meget umage par at sætte i ægteskab med hinanden: virksomhedsskatte reglerne og et kunstnergemyt.

Derfor er det ud fra en skattepolitisk synsvinkel, hvad bl.a. hr. Bjørn Poulsen understregede, et dårligt forslag, hr. Bernhard Baunsgaard har fremsat. Men man skal ikke kende hr. Bernhard Baunsgaard særlig indgående eller læse særlig meget mellem linjerne i dette forslag, før man finder ud af, at det i virkeligheden slet ikke er et skattepolitisk forslag – det er et fordelingspolitisk forslag.

Hr. Bernhard Baunsgaards hjerte banker varmt for de grupper, der er tale om her, kunstnere osv. Det er da ganske udmærket at have et varmt bankende hjerte, og derfor vil hr. Bernhard Baunsgaard gerne gennemføre noget fordelingspolitisk til fordel for netop disse grupper.

Det giver da anledning til ét lyspunkt, nemlig at vi fra Fremskridtspartiets side kan byde SF hjertelig velkommen i det forstandsakademi, vi for længst har dannet, for at få forståelse for, at skattepolitik, at skattelove nu om dage ikke er egnet til at drive fordelingspolitik over. Det var det i Borgbjergs og Lyngsies dage, og selv da Aksel Larsen var ung, kunne man komme rundt i robåde og snakke om den slags ting, men nu om dage virker hele systemet med de skatteretlige regler, vi har, sådan, at hvis man vil til at drive fordelingspolitik over skattelovene, kan det få meget, meget tilfældige konsekvenser. Om det bliver impresarierne eller andre, der scorer de penge, ministeren kommer til at mangle i sin provenukasse, kan man sikkert skrive mange doktordisputater om. Skattelove nu om dage er med de beskatningsprocenter, vi har, de indviklede forhold, vi har, absolut ikke egnede til at drive fordelingspolitik over.

Men selv om de regler nok ikke fordelingspolitisk vil hjælpe – eller i hvert tilfælde ikke med sikkerhed vil hjælpe – de forfattere og komponister, skuespillere, og hvem det nu ellers er, der skal være omfattet af disse regler, er det nogenlunde givet, at når man giver skattelettelse til en vis sektor, så vil den pågældende sektor blomstre mere op, end den ellers ville have gjort. Derfor er det da rigtigt, at kunstsektoren – for at tage det i mere bred almindelighed – ville få en saltvandsindsprøjtning, hvis Det Radikale Venstre fik flertal i Folketinget og dermed kunne gennemføre de to forslag, vi her behandler.

Derfor er der grund til at tage stilling til det, man mere end aner er hoveddrivkraften bag de to forslag, vi behandler, nemlig at vi skal styrke kunstsektoren. Der er Fremskridtspartiets opfattelse ganske jævn: der er skrevet bøger nok i denne verden, der er malet malerier nok i denne verden, der er lavet kompositioner nok i denne verden, der er optaget skuespilpræstationer nok i denne verden på video og på gram-mofonplader og på lakplader osv., så vi har ikke særlig brug for mere kunst, i hvert tilfælde ikke at Folketinget tilstræber mere kunst. Vi har fra de tidligere generationer den kunst, vi skal bruge, og der er mere end rigeligt for hvert enkelt menneske at komme igennem.

Derfor skal vi helt nedtone nyskabende kunst. Selvfølgelig skal vi ikke med sibiriske straffelejre hindre dem, der absolut ikke kan la-